משק כנפיים

במציאות שבה מכל עבר נשמעים קולות של הגירה, רילוקיישן ותזוזה מן הארץ אל מעבר לגבולותיה, העיסוק במקום ובחומריו נדמה מובן מאליו, בחירה שכמעט נכפתה עלינו.

התערוכה **משק כנפיים** מבקשת להתבונן בדיאלוג הבין־דורי העוסק במרכיבי הזהות המקומית. נקודת המוצא לתערוכה היא עבודותיהן של נעמי ביטר ונורה כוכבי ז"ל, צמד אמניות שפעלו מאז שנות ה־60 של המאה הקודמת ועד תחילת שנות האלפיים ועסקו בתמות אוניברסליות, דימויים ארכיטיפיים וארכיאולוגיים (כגון ארונות קבורה, בית, סירה, ציפור ועוד).

בתערוכתן של נורה ונעמי, מילוט (1996–1998) הן פנו בעבודותיהן לנופים הישראליים ול"ירושות תרבותיות". בקטלוג התערוכה צוטטו האמניות כך: 'החיים [...] הם "כמו לחיות לרגלי הר געש. לדעת בוודאות שיבוא יום והוא יתפרץ. ובכל זאת להמשיך לחיות בין מכה למכה"'. היום, [...] "כשלא טוב, שמים את התרמיל על הגב, ויוצאים לדרך. אצלנו החיים בארץ הם אקסיומה. אנחנו פה וזהו, לטוב ולרע. לא כך אצל ילדינו".

בתערוכה זו, מוצגים מודלים של עבודותיהן לצד עבודות אמנות עכשוויות של אמנים ואמניות, שהדיאלוג בינם לבין נורה ונעמי מבטא נקודת אפס דמיונית, שיחה חומרית המהרהרת על משמעות ההווה.

משק הכנפיים מופיע כסמל עוצמתי בשני הקשרים תרבותיים: האחד בספר ישעיהו, בחזון ההקדשה של הנביא, המלאכים והשרפים – "שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד... וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ" – מייצרים במשק כנפיהם רגע של התגלות והתעלות, נוכחות אלוהית מהדהדת המזככת את הנביא לשליחותו. ואילו באפקט הפרפר שתיאר אדוארד לורנץ, המתמטיקאי והמטאורולוג שהניח את היסודות לתורת הכאוס בשנות ה־60 של המאה הקודמת, תנועת כנף קלה של פרפר יכולה לחולל שרשרת של אירועים המובילה לסופת טורנדו. שני הסמלים הללו חולקים תובנה משותפת

על כוחן של תנועות מזעריות לייצור השפעות מרחיקות לכת.

כמו אותה תנועת כנף קלה שמחוללת שינוי עצום, כך גם השינויים הדקים בתודעה והאמונה בכוחן של מחוות חמקמקות יוצרות את האפשרות למילוט, להתחמקות מן הסכנה ולחיפוש מחסה. התהום שנפערה נושאת בתוכה אפשרות לשינוי, כמו אותו משק כנפיים ראשוני. היא מזמינה את הדור החדש להשיל מעצמו את כובד החומר, להתבונן בהשפעת תנועת הכנף שמתפשטת במרחב.

} יונתן רייזנר {

במרכז עבודתו החדשה של יונתן רייזנר דמות יחידה המאגדת מספר דמויות – האמן בבדידותו בסטודיו, היהודי הנודד הגלותי ודמות הלוחם – שמשולבות בדיוקנו העצמי של האמן. דיוקן הדמות החבושה כובע/כיפה/קסדה, העומדת במחוות גוף של תנועה שמצויה על הסף: flight, fight, or freeze.

בעבודתו, רייזנר מבקש לפרוץ את גבולות הציור ולחרוג מן הדו־ממד אל המרחב התלת־ממדי. הציור הידני, שהוא נקודת הפתיחה להדפסות שבחלל, עבר גלגולים חומריים המפעילים את הדימוי והדמות שבו. הדמות, שנראית על מעין במה תיאטרלית, בין מודל לסט, היא הצופה והנצפה במופע. על הציר שבין פאסיביות לאקטיביות ובין תנועה לקיפאון, רייזנר מתבונן על מרכיבי האימה הנוכחת בתודעה ובגוף ועל הטווח הנפרש ביניהם במצבי הישרדות.

} בנימין הסנוט {

עבודתו החדשה **זנב סנונית** (**שמוטת כנף**) של בנימין הסנוט היא מחווה לפסל של נעמי ונורה, שמוטת כנף, שגרסה שלו נמצאת במרחב הציבורי של קיבוצו, יראון – ממנו היה מפונה בשנה האחרונה. הפסל מציג את תנועת הציפור בכפילות – מחד היא מונפת מעלה ומנגד מקורקעת לאדמה. המחווה של הסנוט לפסל המקורי ממירה את כנפי הציפור למעין טיסן, קל להרכבה, אובייקט משחקי שמתכתב עם מציאות המלחמה בצפון הארץ, מחוז ביתו של האמן.

העבודה בחומר מהותית להסנוט כאיש מלאכה שבוחן ומותח את גבולותיו של החומר, ומבקש ממנו להתחפש לחומר אחר. בעבודותיו הנוספות שמוצגות בחלל, הסנוט פונה אל מרחבי הקיבוץ ואל רגע המפגש עם גוויות של פרות, והוא מבקש להשלים את גופן בחומרים אחרים ולהעניק לאיבריהן חיות חדשה.

} מיכל לפיד {

מיכל לפיד מציגה עבודות פיסוליות המושפעות מן המציאות הישראלית העכשווית. במרכז עבודתה החדשה משחק כדורגל המשולב באבל פרטי וקולקטיבי. לפיד יצרה כעין מסך מפוצל, דיפטיך המשלב בין תבליט שיש לבין משחק כדורגל. תבליט השיש מבוסס על תצלום משפחתי שצילמה האמנית את בני משפחתה ואת סבה, שנפטר באוקטובר 2023. בין רצף בשורות המוות, דווקא במוות הטבעי של סבה, היה דבר מה מנחם. המסך המפוצל אף זכה לערך בויקיפדיה הישראלית: ”כינויה של החלטת טלעד לשדר פיגוע בירושלים ולהמשיך בשידור משחק כדורגל, זה לצד זה".

הפיצול הישראלי, בין רייטינג ותרבות פופולרית לטרור, תורגם אצל לפיד לפיצול בין רגע אינטימי של זיכרון ואובדן למשחק כדורגל אהוב, המציף מתחים הקיימים מתחת ומעל פני השטח, בזיכרון האישי האפל שהופך בן רגע, במציאות בלתי נסבלת, לזיכרון קולקטיבי שמפורר את המפגש הטעון בין שייכות לזרות.

} נועה מור {

נועה יוצרת בעבודותיה דיאלוג מרתק עם אתר אבן העזר, אתר ארכיאולוגי הממוקם בין ראש העין לכפר קאסם. במקום זה, שבו התגלה האוסטרקון (שבר כלי חרס ששימש לכתיבה) עם הכתב הפרוטו–כנעני הראשון, היא רוקמת מארג עשיר של זמן, זיכרון ומשמעות. הסביבה הפיסולית שיצרה חושפת את הרובד הכפול של המקום – אתר היסטורי ששימש כנקודת התכנסות לפני לחימה בתקופת התנ"ך, שהפך למרחב אינטימי של התבודדות ולימוד. מור מעגנת את יצירתה בחוויה אינטימית של מי שגדלה בצל האתר ומציעה קריאה חדשה של האופן שבו שרידים עתיקים מתקיימים בהווה והופכים לחלק בלתי נפרד מסיפור של מורשת.

היריעה המתקבלת בעבודתה מתפקדת כתיעוד פיזי של המקום – הסיליקון, בתהליך היציקה והקילוף, שומר את טביעת העץ המגולף, על פי רישומי נוף של האתר. צורתה הסופית של העבודה מתכתבת עם אדריכלות ארעית, נעה בין יריעה לכיפת צל של מסיבות טבע. המיצב כולו יוצר סביבה מחנאית זמנית, מתכתב עם רעיון ה־TAZ – אזור אוטונומי זמני – ומתפקד כמרחב הנבחר להיות ארעי, נטוש, אך עדיין משמר את עקבות הנוכחות האנושית בטבע.

} נעה שמחיוף שחף {

ההמתנה לאסון הבא מתרחשת רגע לפני השינה, כשהגוף חם וחדר השינה הופך למכונת זמן.

נגמר היא הצעה לחלל קבורה ספונטני, מהיר, חד־פעמי שיוצר הכלאה בין עקרונותיו של חלל המבואה לבין אלה של חדר השינה.

התא, המחומם באמצעות רדיאטור שמשפיע על צבעו של משטח רגיש לחום, כשהאמנית שולטת ברמת החום ויוצרת סימנים חדשים בכל הפעלה. סרט אסונות שנוצר על ידי בינה מלאכותית מופעל בטלפון, ומילים מקוטעות מהשיר "Everytime" של בריטני ספירס נשמעות באוזניות ומתעבות כאדים על החלון.

התא המחומם מרמז למרחב שבו החום פועל ככוח דינמי שמקשר בין חיים ומוות, כעדות לגוף שהיה נוכח במקום עד לרגע היעלמו.

שמחיוף שחף מהדהדת את ארונות הקבורה שגם נעמי ונורה עסקו בהם, אך היא מציעה פרשנות חדשה, עתידנית, לתמות של זמניות ואינסופיות בעידן שבו הטכנולוגיה מאפשרת לנו להנציח את עצמנו מעבר למגבלות הגוף הפיזי, ולהתקיים בו־זמנית במרחבים שונים של זיכרון והיעדרו.

تصفيق أجنحة

في واقع تُسمع فيه من كل جهة أصوات الهجرة، التنقل، والانتقال من البلاد إلى ما وراء حدودها، يبدو الانشغال بالمكان ومواده أمرًا بديهيًا، اختيارًا يُحتمل أن يكون قد فُرض علينا.

المعرض "تصفيق أجنحة" يهدف إلى التأمل في الحوار بين الأجيال الذي يتناول مكونات الهوية المحلية. نقطة الانطلاق للمعرض "تصفيق أجنحة" هي أعمال الفنانتين نعومي بيتر ونورا كوخافي الراحلة، ثنائي فنانات عملتا منذ الستينات من القرن الماضي وحتى بداية الألفية الثانية، وتناولت أعمالهن ثيمات عالمية، ورموز أرثو-نمطية وآثارية (مثل توابيت، بيت، قارب، طائر، وغيرها).

في معرضهما "فرار" (1998-1996)، توجهت نورا ونعومي في أعمالهما نحو المناظر الطبيعية الإسرائيلية و"الإرث الثقافي". في كتالوج المعرض، تم اقتباس كلمات الفنانتين على النحو التالي: "الحياة [...] هي 'مثل العيش عند أقدام بركان. أن تعرف يقينًا أنه يومًا ما سينفجر. ومع ذلك، الاستمرار في العيش بين ضربة وضربة'". اليوم، [...] "عندما لا يكون الأمر جيدًا، نضع الحقيبة على الظهر، ونخرج بطريقنا. بالنسبة لنا، الحياة في البلاد هي بديهية. نحن هنا وهذا كل شيء، سواء للأفضل أو للأسوأ. لكن ليس الأمر كذلك بالنسبة لأطفالنا".

في هذا المعرض، يتم عرض نماذج من أعمالهن جنبًا إلى جنب مع أعمال فنية معاصرة لفنانين وفنانات، حيث يعبر الحوار بينهما وبين نورا ونعومي عن نقطة صفر خيالية، محادثة مادية تتأمل في معنى الحاضر.

يظهر "تصفيق أجنحة" كرمز قوي في سياقين ثقافيين: الأول في سفر إشعياء، في رؤيا تكريس النبي، الملائكة والسيرافيم - "سِتَّةُ أَجْنِحَةٍ لِكُلٍّ... وَنَادَى هَذَا إِلَى هَذَا وَقَالَ قُدُّوسٌ قُدُّوسٌ قُدُّوسٌ" - حيث تخلق الأجنحة في تصفيقها لحظة من التجلي والتعالي، حضور إلهي يتردد ويصفي النبي لرسالته. بينما في أثر الفراشة الذي وصفه إدوارد لورنتس، الرياضي وخبير الأرصاد الجوية الذي وضع أسس نظرية الفوضى في الستينات من القرن الماضي، فإن حركة جناح خفيفة للفراشة يمكن أن تخلق سلسلة من الأحداث التي تؤدي إلى عاصفة تورنادو. هذان الرمزان يتشاركان رؤيا مشتركة حول قوة الحركات الدقيقة في إحداث تأثيرات بعيدة المدى.

كما أن حركة جناح خفيفة تحدث تغييرًا هائلًا، كذلك التغيرات الدقيقة في الوعي والإيمان بقوة الإيماءات الزائلة تخلق إمكانية للهروب، للتملص من الخطر والبحث عن مأوى. الهوة التي انشقت تحمل في طياتها إمكانية للتغيير، مثل نفس حركة الجناح الأولية. هي تدعو الجيل الجديد للتخلص من ثقل المادة، والتأمل في تأثير حركة الجناح التي تنتشر في الفضاء.

} يوناتان رايزنر {

في مركز أعمال يوناتان رايزنر، توجد شخصية واحدة تجمع عدة شخصيات - الفنان في عزلة في الاستوديو، اليهودي الرحالة المنفي، وشخصية المحارب - وهي مدمجة في صورته الذاتية. صورة الشخصية التي ترتدي قبعة/طاقية/خوذة، وتقف في حركة جسدية على حافة: flight, fight, or freeze .

في عمله، يسعى رايزنر لكسر حدود الرسم والانتقال من البُعد الثنائي إلى الفضاء ثلاثي الأبعاد. الرسم اليدوي، الذي يشكل نقطة البداية للطباعة في الفضاء، مرًّ بتطورات مادية تحرك الصورة والشخصية الموجودة فيها. الشخصية، التي تظهر على ما يشبه خشبة مسرحية، بين نموذج وديكور، هي المشاهِدة والمشاهَدة في العرض. على المحور بين السلبية والإيجابية وبين الحركة والتجمد، يتأمل رايزنر في مكونات الرعب الحاضر في الوعي والجسد وعلى المدى الذي يمتد بينهما في حالات البقاء.

} بنيامين هاسنوت {

العمل الجديد "ذيل السنونو" (جناح مائل) لبنيامين هاسنوت هو تكريم لتمثال ناعومي ونورا، "جناح مائل"، الذي يوجد نسخه منه في الفضاء العام لكيبوتس ياروؤن - حيث كان يُجبر على مغادرتها في السنة الماضية. يُظهر التمثال حركة الطائر بتكرار - من جهة هو محلق للأعلى ومن جهة أخرى هو مثبّت على الأرض. تكريم هاسنوت للتمثال الأصلي يحوّل أجنحة الطائر إلى طائرة ورقية، سهلة التركيب، كائن لعب يتفاعل مع واقع الحرب في شمال البلاد، منطقة منزل الفنان.

العمل بالمواد مهم لهاسنوت كحرفي يدرس ويمدد حدود المادة، ويطلب منها أن تتنكر في شكل مادة أخرى. في أعماله الأخرى المعروضة في الفضاء، يتوجه هاسنوت إلى مساحات الكيبوتس وإلى لحظة اللقاء بجثث الأبقار، حيث يسعى لإكمال أجسامها بمواد أخرى ومنح أعضائها حياة جديدة.

} ميخال لابيد {

تقدم ميخال لابيد أعمالًا نحتية متأثرة بالواقع الإسرائيلي المعاصر. في مركز عملها الجديد، يجتمع لعب كرة القدم مع الحزن الشخصي والجماعي. أنشأت لابيد ما يشبه شاشة مقسمة، ديبتيخ يجمع بين النقش على الرخام ولعبة كرة القدم. النقش على الرخام يعتمد على صورة عائلية التقطتها الفنانة لعائلتها وجدها الذي توفي في أكتوبر 2023. بين سلسلة من أخبار الوفيات، كان هناك شيء مريح في وفاة جدها الطبيعية. كما حصلت الشاشة المقسمة على قيمة في ويكيبيديا الإسرائيلية: "اسم قرار تلعاد لبث هجوم في القدس ومواصلة بث مباراة كرة قدم، جنبًا إلى جنب".

الانقسام الإسرائيلي، بين التصنيف الجماهيري والثقافة الشعبية من جهة، والإرهاب من جهة أخرى، تم ترجمته لدى لابيد إلى انقسام بين لحظة حميمة من الذكرى والفقدان وبين مباراة كرة قدم محبوبة، مما يبرز التوترات الموجودة تحت سطح الوعي وفوقه. في الذاكرة الشخصية المظلمة التي تتحول في لحظة، في واقع لا يُحتمل، إلى ذاكرة جماعية تُفكك اللقاء المشحون بين الانتماء والغربة.

} יונתן רייזנר {

} Jonathan Reisner {

} يوناتان رايزنر {

ללא כותרת, הדמיה דיגיטלית, מידות משתנות, 2025
Untitled, digital imaging, various dimensions, 2025
بدون عنوان، تقنية مختلطة، مقاسات متغيرة، 2025

} نوعا مور {

تخلق نوعا في أعمالها حوارًا مثيرًا مع موقع "أبن الزار"، الموقع الأثري الواقع بين رأس العين وقرية كفر قاسم. في هذا المكان، حيث تم اكتشاف الأوستراكون (شظية فخار كانت تستخدم للكتابة) والتي تحمل أول كتابة بروتو-كنعانية، تنسج نوعا نسيجًا غنيًا من الزمن، الذاكرة، المعنى. البيئة النحتية التي خلقتها تكشف عن الطبقة المزدوجة للمكان - موقع تاريخي كان نقطة تجمع قبل المعركة في فترة الكتاب المقدس، والذي تحول إلى مساحة حميمة من العزلة والتعلم. تثبت مور عملها في تجربة حميمة لمن نشأت في ظل الموقع وتقدم قراءة جديدة حول الطريقة التي تستمر بها الآثار القديمة في الحاضر وتصبح جزءًا لا يتجزأ من قصة التراث.

الستارة التي تتكون في عملها تعمل كتوثيق مادي للمكان - السيليكون، في عملية الصب والتقشير، يحتفظ ببصمة الخشب المنقوش، وفقًا لرسوم المناظر الطبيعية للموقع. الشكل النهائي للعمل يتماشى مع العمارة المؤقتة، متأرجحًا بين غطاء خيمة وقبة ظل للحفلات الطبيعية. تخلق المنشأة كلها بيئة معسكرية مؤقتة، تتفاعل مع فكرة الـTAZ - - المنطقة الذاتية المؤقتة - وتعمل كمساحة مختارة لتكون مؤقتة، مهجورة، لكنها لا تزال تحفظ آثار الوجود البشري في الطبيعة.

} نوعا سمحايوف شاحف {

انتظار الكوارث القادمة، لحظة قبل النوم، عندما يكون الجسد دافئًا وغرفة النوم تتحول إلى آلة زمن.

"كل وقت، نهاية الوقت" هي اقتراح لمساحة دفن عفوية، سريعة، أحادية الاستخدام، وكما هي، تخلق تزاوجًا بين مبادئ مساحة المدخل وتلك الخاصة بغرفة النوم.

الخلية مُدفأة بواسطة مدفأة تؤثر على لون سطح حساس للحرارة، بينما تتحكم الفنانة في تنظيم الحرارة وتخلق علامات جديدة في كل مرة يتم فيها تشغيلها. فيلم كوارث بالذكاء الاصطناعي يُشغّل على الهاتف، وكلمات متقطعة من أغنية "Everytime” لبريتني سبيرز تُسمع عبر السماعات وتظهر على شكل بخار على النافذة.

الخلية المدفأة تقدم مساحة حيث تعمل الحرارة كقوة ديناميكية تربط بين الحياة والموت، كشهادة على الجسد الذي كان موجودًا في المكان حتى لحظة اختفائه.

سماخيّوف شاحف تبحث في توابيت الدفن التي كانت قد استخدمتها أيضًا نعومي ونورا، لكنها تقدم تفسيرًا جديدًا، مستقبليًا، لموضوعات الزمان والمطلق في عصر تتيح فيه التكنولوجيا لنا تخليد أنفسنا خارج حدود الجسد الفيزيائي، والوجود في وقت واحد في مساحات مختلفة من الذاكرة وغيابها.

} מיכל לפיד {

} Michal Lapid {

} ميخال لابيد {

גסיסה וכדורגל, תבליט שיש מעורב ווידיאו, מידות משתנות, 2025
Dying and Soccer, marble relief and video, various dimensions,2025
احتضار وكرة قدم، نقوش رخامية مختلطة وفيديو، مقاسات متغيرة، 2025

} בנימין הסנוט {

} Benjamin Haasnoot {

} بنيامين هاسنوت {

זנב סנונית (שמוטת כנף), מדיה מעורבת, 120×120×70 ס"מ, 2025
Swallow’s Tail (Drooping Wing), mixed media, 70×120×120 cm, 2025
ذيل سنونو (جناح مائل)، وسائط مختلطة، 120×120×70 سم، 2025

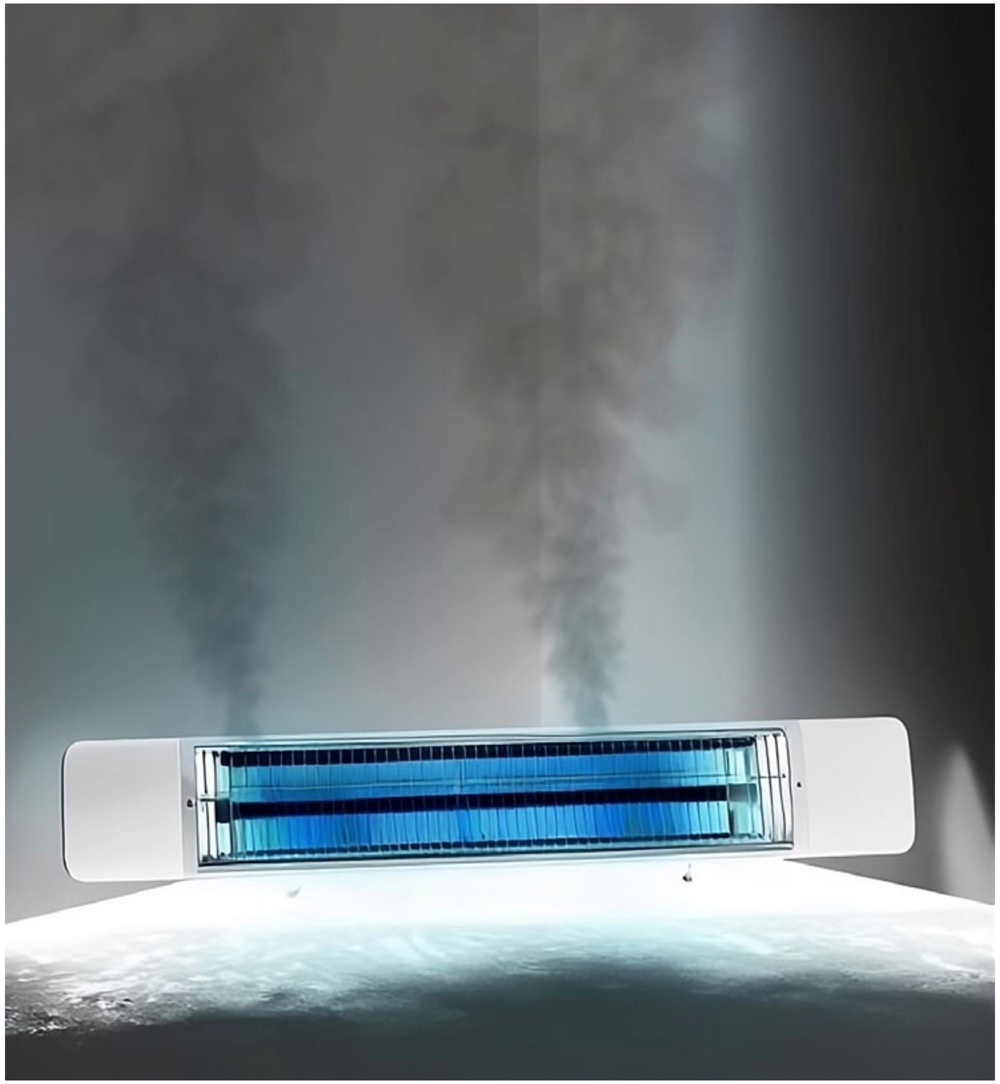

} נעה שמחיוף שחף {

} Noa Simhayof Shahaf {

} نوعا سمحايوف شاحف {

נגמר, טכניקה מעורבת, מידות משתנות, 2025
End, mixed techniques, various dimensions, 2025
انتهى، وسائط مختلطة، مقاسات متغيرة، 2025

} נועה מור {

} Noa Mor {

} نوعا مور {

כפתור שדה, גבס ופיגמנטים, 70×50×45 ס"מ, 2025
Field Button, plaster and pigments, 70×50×45 cm, 2025
زر الحقل، جبس واصباغ 70×50×45 سم، 2025

parties. The entire installation creates a temporary camp environment, embodying the idea of the T.A.Z. — Temporary Autonomous Zone — and functioning as a space intended to be temporary, abandoned, but still preserving the traces of human presence in nature.

} Noa Simhayof Shahaf {

The wait for the next catastrophe occurs a moment before sleep when the body is warm,and the bedroom transforms into a time machine.

End is a proposal for a spontaneous, rapid, one-time burial space that creates a hybrid between the principles of the vestibule and those of the bedroom.

The chamber is heated by a radiator that affects the color of a heat-sensitive surface, while the artist controls the heat level and creates new marks with each activation. A disaster film generated by artificial intelligence plays on a smartphone, and fragmented words from Britney Spears' song "Everytime" are heard through headphones,condensing as steam on the window.

The heated chamber suggests a space where heat acts as a dynamic force linking life and death, as evidence of a body present in the space until its disappearance.

Simchayof Shahaf echoes Naomi and Nora's burial caskets, but she offers a new, futuristic interpretation of themes of temporality and infinity in an era where technology allows us to perpetuate ourselves beyond the limitations of the physical body and to exist simultaneously in various spaces of memory and its absence.

country's north, the artist's home region.

Working with matter is essential to Haasnoot as a craftsman, who examines and stretches the boundaries of the material, bidding it to disguise itself as a different one. In other works displayed in the space, Haasnoot turns to the kibbutz spaces and the moment of encountering carcasses of cows, and he seeks to complete their bodies with other materials and give their limbs a new life.

} Michal Lapid {

Michal Lapid presents sculptural works affected by the current Israeli reality. At the center of her new work is a football game combined with private and collective mourning. Lapid created a sort of split screen, a diptych that combines a marble relief with a soccer game. The marble relief is based on a photograph, taken by the artist, of her family and her grandfather, who passed away in October of 2023. There was something comforting in the natural death of her grandfather, among the many death announcements. The split screen even received an entry in the Israeli Wikipedia: "The title given to a TV channel (Tel'ad)'s decision to cover a terrorist attack in Jerusalem and continue broadcasting a soccer game, side-by-side."

The Israeli split between ratings and popular culture and terror, was translated by Lapid into a split between an intimate moment of memory and loss and a beloved soccer game, which floods strains that exist below and above the surface, in the dark personal memory that, in an unbearable reality, suddenly becomes a collective one that shatters the fraught meeting belonging and alienation.

} Noa Mor {

Noa creates a fascinating dialogue with the Eben Ezer site, an archaeological site located between Rosh HaAyin and Kfar Qassem. An ostracon (a pottery shard used for writing) was discovered there, bearing the first Proto-Canaanite script. In that place, she weaves a rich tapestry of time, memory, and meaning. The sculptural environment she has created reveals the double layers of the place — a historical site that served as a gathering point before a battle in biblical times and had become an intimate spot for secluded contemplation and study. Mor anchors her work in an private experience of one who grew up in the shadow of the site and offers a new reading of how ancient remains exist in the present and become an integral part of a narrative of heritage.

The resulting piece functions in her work as a physical documentation of the place — the silicone preserves the imprint of the tree in the casting and peeling process, following landscape drawings of the site. The final shape of the work resonates temporary architecture, between a tent sheet and a shade canopy in nature

Beating of Wings

In a reality where voices are heard from all sides on immigration, relocation, and movement from the country beyond its borders, addressing the place and its materials seems self-evident, a choice almost forced upon us.

The exhibition "Beating of Wings" seeks to examine the intergenerational dialogue that deals with the components of local identity. The starting point for the exhibition is the works of Naomi Bitter and the late Nora Kokhavi, a pair of artists who operated from the 1960s to the beginning of the 21st century and addressed universal themes and archetypal and archaeological images (such as coffins, home, boat, bird, etc.).

In Nora and Naomi's exhibition, "Escape" (1996-1998), their works turned to Israeli landscapes and "cultural heritages." In the exhibition catalog, the artists were quoted as saying: "Life [...] is 'like living at the foot of a volcano. To know for sure that a day will come and it will erupt. And yet to continue living between blows.'" Today, "[...] when things are bad, we hoist our backpacks on our backs and set out. For us, life in this country is indisputable. We are here and that's it, for better or for worse. It's not the same for our children."

In this exhibition, models of their works are presented alongside contemporary artworks by artists whose dialogue with Nora and Naomi expresses an imaginary zero point, a material conversation that reflects on the meaning of the present.

The beating of wings appears as a powerful symbol in two cultural contexts: one, in the Book of Isaiah, in the prophet's dedication vision, the angels and seraphim — "each one had six wings... And one cried unto another, and said, Holy, holy, holy" — creating a moment of revelation and transcendence with their beating wings, a resounding divine presence that prepares the prophet for his mission. And the other – the 'butterfly effect' described by Edward Lorenz – the mathematician and meteorologist who laid the foundations for chaos theory in the 1960s – a butterfly's light wing movement can trigger a chain of events leading to a tornado on the other side of the world. These two symbols share a common insight into the power of tiny movements to create far-reaching effects.

Like that light wing movement that triggers an enormous change, so do the subtle changes in consciousness and the belief in the power of elusive gestures create the possibility of escape, to evade danger and seek shelter. The chasm that has opened up carries within it the possibility of change, like that initial beating of wings. It invites the new generation to shed the weight of material, to observe the effect of the wing movement as it spreads in space.

} Jonathan Reisner {

At the center of Jonathan Reisner's new work is a single figure that combines several characters — the artist in his solitude in the studio, the diasporic "wandering Jew," and the warrior — which are integrated into the artist's self-portrait. The portrait of the figure wearing a yarmulke/helmet, standing in a bodily gesture of movement that is on the brink: flight, fight, or freeze. Reisner seeks to break the boundaries of painting and transcend the two-dimensionality into the three-dimensional realm. The manual painting, which is the starting point for the prints in the space, has undergone material transformations that activate the image and its figure. The figure, seen on a sort of theater stage, between model and set, is the viewer and what is viewed in the show. On the axis between passivity and activity, and between movement and freezing, Reisner observes the components of terror present in the consciousness and the body, and the range between them in survival situations.

} Benjamin Haasnoot {

Benjamin Haasnoot's new work **Swallow's Tail** (**Drooping Wing**) is a tribute to Naomi and Nora's sculpture, "Drooping Wing," a version of which is located in the public space of his kibbutz, Yir'on — from which he was evacuated in the past year. The sculpture presents the bird's movement in duality — it is simultaneously lifted up and grounded. Haasnoot's tribute to the original sculpture replaces the bird's wings with a glider, easy to assemble, a playful object that resonates the reality of the war in the

משק כנפיים
20.3.25 — 16.5.25
מרכז אדמונד דה רוטשילד
שד׳ רוטשילד 104, תל אביב

תערוכה
אוצרות: שיר ויזל ואורית בולגרו
משתתפים.ות: נועה מור, מיכל לפיד, יונתן רייזנר, נעה שמחיוף שחף, בנימין הסנוט, נורה כוכבי ונעמי ביטר
עיצוב גרפי: סטודיו רוני ורוני
תלייה: רועי דרבקין
הפקת לייבלים: ליין קאט

קטלוג
עיצוב: סטודיו רוני ורוני
טקסטים: שיר ויזל ואורית בולגרו
עריכת טקסט ותרגום לאנגלית: צפרה נמרוד
תרגום לערבית: ראג׳י בטחיש
בית דפוס: פרינטריה

تصفيق أجنحة
20.3.25 — 16.5.25
مركز إدموند دي روتشيلد
العنوان: جادة روتشيلد 104، تل أبيب

المعرض
القيّمات: شير فيزل وأوريت بولجارو
المشاركون/المشاركات: نوعا مور, ميخال لابيد, يوناتان رايزنر, نوعا سمحايوف شاحف, بنيامين هاسنوت, نورا كوخافي ونعومي بيتر
تصميم جرافيكي: استوديو روني وروني
تعليق: روعي دبركين
انتاج العنوانين: لاين كات

الكتالوج
تصميم: استوديو روني وروني
نصوص: شير فيزل وأوريت بولجارو
تحرير النص وترجمة للانجليزية: تسافرا نمرود
الترجمة العربية: راجي بطحيش
مطبعة: برينتاريا

Beating of Wings
March 20, 2025 – May 16, 2025
Edmond de Rothschild Center
Rothschild Blvd., Tel Aviv 104

Exhibition
Curators: Orit Bulgaru and Shir Wiesel
Participants: Noa Mor, Michal Lapid, Jonathan Reisner, Noa Simhayof Shahaf, Benjamin Haasnoot, Nora Kochavi and Naomi Bitter
Graphic design: Studio Roniverony
Installation: Roy Drabkin
Label production: Line Cut

Catalogue
Design: Studio Roniverony
Texts: Orit Bulgaru and Shir Wiesel
Text editing and English translation: Safra Nimrod
Arabic translation: Raji Bathish
Print: Printeria

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد